Τὸ φύλλον μετὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 80

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς πυρσὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀνατροσίας καὶ δι' ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 36 παρὰ τὸ Βυρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1922* | *Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 30*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ὥστε, γι' αὐτὴ τὴ φορά, τὸ κόλπο εἶχε ἀποτύχει.

Ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ κακοῦργοι, ὁ Φρέδος ἔδωκε στὸ φίλο του τὴν ἄδεια νὰ πάῃ στὸ μαγαζὶ κι' ὁ μαθητευόμενος κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα, ἐνῷ ὁ Φρέδος κατέβηκε ἀπ' τὰ κεραμίδια, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ ἡ κυρία Ἀζὰρ καὶ νὰ μάθῃ τὴ νυχτερινή του ἐπίσκεψη.

Ὅταν συναντήθηκαν πάλι στὸ μαγαζί, ὁ Φρέδος ἐφρόντισε νὰνανεώσῃ τὶς συμβουλές του.

—Ἰουλιανέ! φυλάξου!... Μὴ βγαίνεις βῆμα ἀπ' τὸ σπίτι... Μὴν ἐμπιστεύεσαι σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτα, γιατὶ ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἑξῆς, χί-

«Ἰουλιανέ! φυλάξου!» (Σελ. 233 στ. α')

λιαι-δυὸ κίνδυνοι κρέμονται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου. Ἴσως θὰ προσπαθήσουν νὰ σὲ κλέψουν, νὰ σ' ἐξαφανίσουν ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ἴσως-ἴσως καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν... Τὰ μάτια σου τέσσερα!

—Μὰ ἐπιτέλους,ἔκαμε ὁ μαθητευόμενος φοβισμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, πές μου κι' ἐμένα ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ θανάσιμοι ἐχθροί μου, ποὺ ἐσύ, φαίνεται, τοὺς ξέρεις κι' ἐγὼ δὲν τοὺς ξέρω... Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς μάθω, γιὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ!

—Γιατί; Δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι λοιπόν;

—Σ' ἐμπιστεύομαι, μὰ μὴν ἐπιμένεις. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό· ἂν τὸκανα, θὰ ἤμουν ἕνας προδότης. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως, ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ σοῦ φέρω ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ πάρῃς τὴν περιουσία σου. Ἅμα στὰ φέρω, θὰ συμβουλευθῇς τὸν κύρ-Ἀζὰρ τί πρέπει νὰ κάμῃς καὶ αὐτὸς θὰ σ' ὁδηγήσῃ. Ὡς τότε ὅμως πρέπει νὰ κρατήσῃς ὁλότελα μυστικὸ ὅ,τι σοῦ εἶπα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

Ὁ Ἰουλιανὸς ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ ν' ἀπαντήσῃ. Ἦταν παιδὶ σοβαρό, ψύχραιμο, λογικὸ καὶ θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση στὸν ἀφεντικό του ἢ σὲ κανέναν ἄλλο μεγαλύτερο. Ἀπ' τὴν ἄλλη ὅμως μερὶὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι χωρὶς τὸ Φρέδο, δὲ θἄχε μάθει τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἤξερε τώρα. Αὐτὸς τοῦ ἔφερε τὴν εἴδηση, αὐτὸς τὸν προφύλαξε ἀπ' τὰ χέρια τῶν κακούργων, ποὺ τὸν περίμεναν στὴν αὐλή.

—Ἔστω! τοῦ εἶπε, σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε σὲ κανένα, ὡς που νὰ μοῦ φέρῃς τὰ χαρτιὰ ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρέδου ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

—Ὡραῖα, εἶπε, τώρα εἶμαι ἥσυχος. Καλὴ ἀντάμωση!

Κι' ὁ Φρέδος ἔγῃκε.

Περπατῶντας ἐσκάρωνε τὸ σχέδιό του.

Ἡ εὐθύνη ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἦταν βαρειά, αἰσθανόταν ὅμως ὅτι εἶχε τὴ δύναμη νὰ τὰ βγάλῃ πέρα.

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, συλλογιζόταν πρέπει νὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα. Τί καλὰ ποὺ ἀκόμη δὲν τὸ εἶπα στοὺς κακούργους, ὅτι σκοπεύω νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω... Θὰ πηγαίνω κάθε βράδυ στὶς συναθροίσεις καὶ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα καὶ τὰ χαρτιά.

«Τὸν σήκωσε μὲ τὰ μακρυά του χέρια....» (Σελ. 234, στ. 5'.)

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὸ παιδὶ ἔφτασε στὴ λεωφόρο Ποασσονιέρ, γιατὶ ὁ σκοπός του ἦταν νὰ μὴν ἀφίσῃ καὶ τὴ θέση ποὺ εἶχε στοῦ σινιὸρ Πελιάσκο.

Ἡ ὥρα ἦταν σχεδὸν ὀκτὼ ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ἰταλοῦ. Κατέβηκε ὁ ἴδιος καὶ τοῦ ἄνοιξε. Εἶχε ὅμως πολὺ δυσαρεστημένο ὄψος σήμερα ὁ καλὸς Πελιάσκο.

—Ἀ μπαμπῖνο! φώναξε αὐστηρὰ μόλις τὸν εἶδε, ἀπὸ ποῦ ἔρκεσαι τέτοια ὥρα; Ὅλη τὴ νύκτα ἐγκὼ κι' ἡ γκυναίκα μου ντὲν κοιμητήκαμε κατόλου γκιὰ νὰ σὲ περιμένουμε!... Κα, σὺ ἔρκεσαι στὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ!... Τί κάλια εἶν' αὐτά;

Ὁ Φρέδος ἀποκρίθηκε ὅτι εἶχε πάει νὰ ἰδῇ τὴ μητέρα του κι' ὅτι εἶχε κοιμηθῇ στὸ σπίτι της.

Ἡ σινιόρα, ποὺ εἶχε ἔρθει κι'

αὐτὴ νὰ ἐνώσῃ τὶς διαμαρτυρίες της, δὲν πίστεψε καθόλου αὐτὴ τὴ δικαιολογία.

—Ποῦ κάθεται ἡ μαμά σου; ρώτησε... Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ...Δὲ μποροῦμε ν' ἀφίνουμε ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας σου νὰ περνάῃ ἔξω τὴ νύχτα τοῦ, χωρὶς νὰ ξέρουμε ποῦ πάει.

Ὁ Φρέδος ὅμως ἄρχιζε νὰ θυμώνῃ.

—Ἂν δὲν εἶστε εὐχαριστημένοι ἀπὸ μένα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῆτε, εἶπε ξερά, κι' ἐγὼ φεύγω ἀμέσως!

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της.

Ὁ Ἰταλός, ποὺ τὸν ἐπάγωνε καὶ μόνο ἡ ἰδέα ὅτι τὸ παιδὶ μποροῦσε νὰ φύγῃ προτοῦ τελειώσῃ ἡ Ἔκθεση, ἄλλαξε ἀμέσως στάση, ξανάγεινε μαλακὸς κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται:

—Ἀ! ἀμίλητο μίλο, γκιατί; Νὰ μᾶς ἀφίσῃς, ἐμᾶς ποὺ σ' ἀγκαποῦμε τόσο πολύ;Ἐμεῖς ἀπὸ ἐντιαφέρο γιὰ σένα, γκιὰ τὴν ὀγκεία σου, ντὲν τέλουμε νὰ γκυρίζῃς ἔξω τὶς νύχτες. Τὸ ξέρεις ὅμως καλὰ ὅτι σοῦ ὑποσκέτηκα προκτές, ὅταν γκυρίζαμε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, ὅτι ντὲν τὰ σὲ ντιώξω ποτέ, ποτέ!

—Κι' ἐγὼ ἄλλο δὲ θέλω, ἀπάντησε ὁ Φρέδος, παρὰ νὰ μένω μαζί σας· μὰ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔχω ἀνάγκη νὰ εἶμαι ἐλεύθερος, νὰ μπορῶ νὰ γυρίζω ὅ,τι ὥρα θέλω τὸ βράδυ, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας μου, καὶ νὰ μὴ μὲ γκρινιάζετε ἂν περνῶ τὴν νύχτα μου ἔξω... Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὅροι μου: τοὺς δέχεσθε; Ἢ ναὶ θὰ πῆτε, ἢ ὄχι!

Ἡ σινιόρα θύμωσε βλέποντας νἄχῃ τόση αὐθάδεια ἕνα παιδὶ δεκατριῶν χρόνων· ὁ Πελιάσκο ὅμως τὴν ἔκοψε.

—Κονσουέλα, ἀγκάπη μου, εἶσαι βλακόμετρο!...πήγκαινε νὰ ἰντῆς μὴν πιάσουν τὰ μακάρονια... Ἄσε με μένα νὰ κανονίσω τὴν ὑπότεση μὲ τὸ παιντί!

Ἡ Ἰταλίδα ἔφυγε μουρμουρίζοντας:

—Αὐτὰ δὲν εἶναι ξάστερα πράγματα!... Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ζητῇ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ περνᾷ τὶς νύχτες του ἔξω! Πρέπει νὰ τὴ γνωρίσω ἐγὼ τὴ μαμά του! Πρέπει νὰ τὴ γνωρίσω!

Ἕνα κεραυνοβόλο βλέμμα τοῦ Πελιάσκο τὴν ἔκαμε πάλι νὰ πάψῃ καὶ ν' ἀποφασίσῃ τέλος νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὰ μακαρόνια της.

Ὅταν ὁ μηχανικὸς ἔμεινε μόνος μὲ τὸ Φρέδο, ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸν ὦμο του καὶ παίρνοντας ὕφος ἐγκάρδιο κι' ἐμπιστευτικό, προσπάθησε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὰ μυστικά του:

—Γκιὰ νὰ 'ντοῦμε! εἶπε... τί συμβαίνει, μπαμπίνο;... Μπορεῖς νὰ τὰ πῇς ὅλα στὸ φίλο σου... Σὲ βεβαιώνω, ὅτι τὰ μπορέσω νὰ σοῦ φανῶ κρήσιμος, ἂν ἔκῃς τίποτε στενοκώμπινο, τὸ ξέρω, μὰ πάντα ἕνα παιντὶ τῆς ἡλικίας σου ἔκει ἀνάγκη νὰ τοῦ ντίνῃ συμβουλὲς ἕνα πρόσωπο μεγκάλο. Γκιατὶ ντὲν τέλεις νὰ μοῦ πῇς τὶ ντουλιὲς ἔκεις καὶ ζητᾷς νὰ βρίσκεσαι ὅλην τὴν ὥρα ἔξω;

Λίγο ἔλειψε νὰ παρασυρθῇ ὁ Φρέδος ἀπ' τὴν καλωσύνη τοῦ Ἰταλοῦ καὶ νὰ τοῦ τὰ ἐμπιστευθῇ τὰ μυστικά του. Κρατήθηκε ὅμως, συλλογιζόμενος μὲ λύπη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ. Καὶ δὲν μποροῦσε γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα-πρῶτα τὸν ἐδέσμευε ὁ ὅρκος ποὺ εἶχε κάμει πάνω στὸ κρανίο· καὶ δεύτερο, συλλογίστηκε ὅτι ὁ κύριός του θὰ δίσταζε βέβαια πολὺ νὰ κρατήσῃ γιὰ ὑπάλληλό του ἕνα μέλος τῆς περιδόητης συμμορίας τῆς Μαύρης Μάσκας.

Περιορίστηκε λοιπὸν νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν ἦταν στὸ χέρι του νὰ μαρτυρήσῃ τὰ μυστικά του, εὐθὺς ὅμως ὅταν θὰ μποροῦσε, θὰ τοῦ τὰ ἐμπιστευόταν ὁλοπρόθυμα.

Ἡ συζήτηση σταμάτησε ὡς ἐδῶ κι' ὁ Φρέδος βγῆκε σ' ὅλα κερδισμένος. Συμφώνησε μὲ τὸν Ἰταλὸ ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὧρες ἐκεῖνες ποὺ τὸν χρειζόταν στὴν Ἔκθεση γιὰ τὸ ἀνδρείκελλο, θὰ ἦταν ἐντελῶς ἐλεύθερος.

Ὅλα λοιπὸν ἐπήγαιναν καλά: Διατηροῦσε τὴ θέση του, εἶχε στέγη στοῦ Ἰταλοῦ σὰν καὶ πρῶτα, καὶ συγχρόνως μποροῦσε νὰ κοιτάζῃ καὶ τὸ σχέδιό του, νὰ ξαναπάρῃ δηλαδὴ τὴν κασσετίνα μὲ τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Πραγματικῶς, τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπ' τὴν παράσταση στὴν Ἔκθεση, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν, μ' ὅλο τὸ χτεσινὸ ξενύχτι, πῆγε στὴν «Ἀφθονία». Ὁ Φιδὲς τὸν ἐδέχθηκε μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες.

—Καλῶς ὥρισες, γιόκα μοῦ! τοῦ εἶπε καὶ τὸν σήκωσε μὲ τὰ δυὸ μακρυά του χέρια. Χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω! Θέλω νὰ σὲ συγχαρῶ, γιατὶ χτὲς τὸ βράδυ δὲν πρόφτασα.

Ὅλοι οἱ ἱππότες, ποὺ ἦταν μπροστά, περικύκλωσαν τὸ παιδὶ καὶ τὸ γέμισαν ἐπαίνους. Τὸ «ἀριστουργημά» του ἦταν ἕν' ἀπ' τὰ καλύτερα «ἀριστουργήματα» ποὺ τοὺς εἶχαν παρουσιαστεῖ ὡς τώρα. Ἔπρεπε νὰ γραφτῇ στὴ «Χρυσὴ Βίβλο» τῆς συμμορίας.

Ὁ Φρέδος ἄκουγε ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκώμια μὲ μιὰν ἀδιαφορίαν κι' ἀπάθεια, ποὺ ἔκανε τοὺς κακοῦργους νὰ ἐκτιμοῦν ἀκόμη περισσότερο τὸ χαρακτῆρα του.

—Εἶναι παιδὶ ποὺ θὰ πάει μπροστά, ἔλεγαν μεταξύ τους... Βαδίζει, φαίνεται, στὰ ἴχνη τοῦ πατέρα του καὶ σὲ λίγα χρόνια ἴσως-ἴσως θὰ γίνει βασιλιάς μας.

Ἐνῷ αὐτὰ λεγόνταν γι' αὐτόν, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν πῆρε κατὰ μέρος τὸν Φιδέ, ποὺ καθόταν στὸ τραπέζι μπρὸς σ' ἕνα μπουκάλι ρκκῆς, καὶ προσπάθησε νὰ πάρῃ τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ χρειαζόνταν. Ἤξερε πῶς μὲ τὸν Φιδὲ δὲν τἄβγαζε πέρα, γι' αὐτό, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτε, τὸν ρώτησε ξάστερα:

—Τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα, ποὺ ἔδωσα χθὲς στὸ βασιλιά;

Ὁ κακοῦργος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Κάρφωσε τὰ μάτια του πάνω στὸ παιδὶ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ μὲ τί σκοπὸ τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

Ἔξαφνα ἐνόμισε πῶς τὸ βρῆκε.

—Σχεδιάζεις κανένα ἄλλο κόλπο; ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε τὸ παιδί.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κακοῦργου δὲν εἶχε πιὰ ὅρια.

Δὲν τὸν ἔδειχνε μὲ φωνὲς γιατὶ οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας εἶχαν πάντα τὰ μυαλά τους τετρακόσια. Σὲ τίποτε δὲν εἶχαν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ πάντα φοβόνταν μήπως κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά.

Γι' αὐτὸ ὁ Φιδὲς ἔφερε τὴν καρέκλα του κοντὰ στὸ Φρέδο κι' ἡ συζήτηση ἐξακολούθησε μὲ σιγανὴ φωνή.

—Μικρέ, μουρμούριζε στ' αὐτί του, εἶσαι ὡρισμένος πρώτης τάξεως παιδὶ καὶ ἀξίζεις περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐνόμιζα. Δὲν τέλειωσες καλὰ-καλὰ ἀκόμη τὴν κλεψιὰ τῆς κασσετίνας καὶ σχεδιάζεις κόλας καινούργιο κόλπο... Εἶναι κάτι ὑπέροχο καὶ σὲ θαυμάζω, παιδί μου.

—Καλά! καλά! διέκοψε τὸ παιδί. Δὲν πρόκειται τώρα νἀκούσω τοὺς θαυμασμούς σου, πρόκειται νὰ μοῦ πῇς πῶς θὰ μπορέσω νὰ ξαναπάρω τὴν κασετίνα μου.

—Ἔχει πράγματα ἀξίας μέσα;

—Μεγάλης ἀξίας!

—Δεφτά;

—Ὄχι, χαρτιά.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν τὸν σύντομο διάλογο ὁ Φιδὲς ἐσφύριξε μὲ τὸ στόμα του, σηκώθηκε μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι καὶ πῆγε νὰ τσουγκρίσῃ μὲ τοὺς πλαϊνούς του. Εἶπε κάτι εὐφυολογίες γιὰ νὰ στρέψῃ ἄλλοῦ τὴν προσοχή τους κι' ἦρθε πάλι καὶ κάθησε πλάϊ στὸ παιδί, ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἀπάντησή του.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΡΑΨΩΔΙΑΙ Α'

Ἕνα σπιτάκι ἀποθυμῶ
τὴν ὥρα ποὺ νυκτώνει:

Στάσηκα τὰ χαγιάτια του
κλημματαριὰ φουντώνει...
Στὸ χαμηλὸ παράθυρο,
ποὺ ἀλαφροπνέει τ' ἀγέρι,
ὥρες τὸ μέτωπο ἀκουμπῶ,
στοχασταστικά, στὸ χέρι.
Ἴδια πολύηχος, τριφερὸς
κελαϊδισμός, ποὺ βγαζει
ἀκέριο ἡ ἀνθρώπινη ζωή,
φαιδρή, καθὼς βραδιάζει,—
Σμειχτὴ ἡ βουὴ τῆς γειτονιᾶς,
(ἡ βοῦιση, τὸ σιεφάνι,
τ' ἀμάξι, τῶν παιδιῶν φωνές,)
γλυκὰ ὡς τ' οὐτιὰ μου φτάνει.

Κ' οἱ θύμησές μου τριγυρνοῦν
μαζὶ μὲ τὸ λιβάνι
ποὺ ζώνει τὶ κονίσματα
σὰ θαλασσὶ στεφάνι,
κ' ἔρχονται πίσω,-σ' ν πουλιὰ
πολὺ μακρυὰ διωγμένα,
ποὺ ἔννοιωσαν στὴν πατρίδα τους
τὴν ἄνοιξη, ἀπ' τὰ ξένα.

Μαθῆτρες σιγομίλητες,
σκὸν ἴσκιο, ταίρια-ταίρια
περνοῦντας πάνε κ' ἔρχονται,
πιασμένες ἀπ' τὰ χέρια,
κ' οἱ ἄσπρες κορδέλλες στὰ στρωτὰ
μαλλιά τους, ποὺ ἀνεμίζουν,
τὶς πετελοῦδες ποὺ πετοῦν
τριγύρω τους, φοβίζουν.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΗΛΙΡΑ

Δραματάκι μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ: Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ, Κα ΚΑΤΙΝΑ, γυναίκα του, Η ΓΙΑΓΙΑ, μητέρα της, ΝΙΤΣΑ, κόρη τους 13, χρονῶν, ΛΙΝΑ, ἀδελφή της, 11 χρονῶν.

Ἡ σκηνὴ μικρὸ σαλονάκι. Παράθυρα στὰ πλάγια, πόρτα στὸ βάθος.

Ἡ ΓΙΑΓΙΑ κι' ἡ Κα ΚΑΤΙΝΑ *κεντοῦν καὶ συζητοῦν. Εἶναι καθισμένες κοντὰ σ' ἕν ἀπὸ τὰ παράθυρα, ποὺ βλέπει ἔξω στὸ δρόμο.* Η ΓΙΑΓΙΑ *φαίνεται πῶς ἀποκρίνεται σὲ ἀρχισμένη κουβέντα.*

ΣΚΗΝΗ Ι

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Αὐτὸ τουλάχιστο δὲ μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῆς.

Κα ΚΑΤΙΝΑ:—Ναί, δὲ λέω ὄχι. Μὰ μ' αὐτὸ δὲ σκεπάζονται ὅλα τἄλλα.

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Νομίζεις. Νἄξερες ὅμως τί χάρισμα μεγάλο εἶναι στὰ παιδιὰ ἡ ἐξυπνάδα!

Κα ΚΑΤΙΝΑ:—Ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, μητέρα, θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦταν οἱ κόρες μου λιγότερο ἐξυπνες,μὰ περισσότερο φρόνιμες. Ἔπειτα ὅλα τὰ παιδιά, στὴν ἡλικία τους, εἶνοι ἐξυπνα, ζωηρά. Ἡ Νίτσα καὶ ἡ Λίνα δὲ βλέπω νἄχουν τίποτα ξεχωριστό,ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη διάθεση γιὰ καυγάδες καὶ φασαρίες.

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Εἶμαι διπλὴ σχεδὸν στὰ χρόνια ἀπὸ σένα κι' ἔτσι ἔχω δεῖ περισσότερα. Σοῦ λέω λοιπὸν πῶς ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ἐξυπνα καὶ ζωηρά, ὅπως λές, στὴν ἡλικία τῶν κοριτσιῶν μας. Δὲν ἔχεις προσέξει ἄλλη φορὰ τόσο πολὺ τὰ παιδιά. Γι' αὐτὸ τὸ λές. Ἐγὼ ὅμως ἔχω δεῖ παιδιά, ποὺ ἡ κουταμάρα τους εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ νὰ χάνεται, νὰ ὑποχωρῇ μπροστά της κι' ἡ ἀγάπη ἀκόμα τῶν γονιῶν τους. Ἔπειτα ἔχω νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο: ἡ τόση πρόοδος τῆς Νίτσας καὶ τῆς Λίνας στὸ σχολεῖο σ' αὐτὴ τὴ ζωηρότητα ὀφείλεται περισσότερο. Γιατὶ τὴν κουταμάρα θαρρῶ πῶς δὲν τὴν ἀναπληρώνει τέλεια ἡ ἐπιμέλεια. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν τὸ παραδέχεσαι κι' αὐτό;

Κα ΚΑΤΙΝΑ, στενοχωρεμένη, ποὺ τὴν ἀποστόμωσε ἡ μητέρα της: —Καλά, κατάλαβα. Δὲ λές, πῶς σὰ γιαγιά, θέλεις νὰ τὶς ὑπερασπιστῇς κι' ὄχι... (Κοιτάζει ἀπὸ τὴ θέση της στὸ δρόμο.) Ἄ, νά τες! Ἔρχονται στὴν ὥρα. Μοῦ φαίνονται μάλιστα θυμωμένες. Κοίταξέ τες πῶς τρέχουν: σὰ νὰ κυνηγάῃ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Η ΓΙΑΓΙΑ, σηκώνεται καὶ πλησιάζει στὰ τζάμια τοῦ παράθυρου· βλέπει ἔξω· (μόνη της)—Ἀχ, Παναγία μου! Φουρτούνα θἄχουμε. Οἱ ἐγγονές μου ἔρχονται νὰ μὲ βγάλουν ψεύτρα γιὰ ὅσα καλὰ εἶπα γι' αὐτές.

Κα ΚΑΤΙΝΑ:— Τὶς εἶδες; Τώρα νἀκούσῃς τὶ φωνὲς θὰ βγάλουν, μόλις μποῦν μέσα. (Μὲ παραφορά:) Ἔπειτα μοῦ λὲς γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους. Τί νὰ τὴν κάνω γὼ τὴ ἐξυπνάδα τους, σὰ μὲ συχίζουν καθεμέρα, κάθε ὥρα; Νὰ τὴ δράσω αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Μὰ γιατὶ κάνεις ἔτσι; Μπορεῖ νἄτρεχαν ἔτσι ἀπὸ ἄλλη αἰτία: νὰ πεινᾶνε, νὰ διψᾶνε, νὰ κρυώνουν, γιὰ χίλια δυὸ πράματα. Ἄφησε νὰ δοῦμε πρῶτα.

[Ἀκούγεται ἔξω θόρυβος. Ἔπειτα φωνές, κλάμματα, ταραχή.]

Κα ΚΑΤΙΝΑ:—Δὲ σοῦ τὸ εἶπα; Τὶς ἀκοῦς; Ἀπὸ τὴν ξώπορτα ἄρχισαν. Ἀχ, θεέ μου, θεέ μου! Τί θὰ γίνω μ' αὐτὰ τὰ παιδιά! (Βγαίνει ἀπὸ τὸ βάθος μὲ φωνὲς ἀπελπισίας.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ ὡς τὴν πόρτα: — Ἤσυχα, μὲ τὸ καλό. Προσπάθησε νὰ τὶς συμβιβάσῃς. (Ὁ θόρυβος καὶ ἡταραχὴ μεγαλώνει. Μόνη της:) Ποιὸς ξέρει γιατὶ νὰ πιάστηκαν πάλι! Ὅ,τι καὶ νἄναι ὅμως πρέπει νὰ ἡσυχάσουν, γιατὶ σὲ λίγο θἔρθῃ ὁ πατέρας τους. Δὲν πρέπει ὁ καϊμένος μὲ τόση νούραση νἄρθῃ νὰ βρῇ γκρίνιες. (Ὁ θόρυβος μεγαλώνει περισσότερο. Πλησιάζει.) Χμ! Ἔρχονται. Καὶ τί νὰ πῶ τώρα; Δὲ βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ τὶς μαλώσω! Δὲν μπορῶ!

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Μπαίνουν ἡ Κα ΚΑΤΙΝΑ, ἡ ΝΙΤΣΑ καὶ ἡ ΛΙΝΑ. Τὶς κρατάει ἡ μητέρα τους κάθε μιὰ μὲ τἄνα χέρι, σὰ νὰ τὶς ὁδηγῇ μὲ τὴ βία. Διαμαρτύρονται κλαίγοντας.

ΝΙΤΣΑ:—Εἶναι... δικιά μου... ἐ... γώ... τῆ... βρῆ.. κα!...

ΛΙΝΑ, στὸν ἴδιο τόνο:—Καὶ μένα δικιά μου εἶναι. Ἐγὼ τὴν εἶδα ἀπὸ μακρυά, μὰ δὲν πρόφτασα νὰ τρέξω νὰ τὴν πάρω.

ΝΙΤΣΑ:—Ναί, ναί. Αὐτὰ δὲν εἶν' ἀλήθεια.

ΛΙΝΑ, ποὺ ἀγριεύει:— Δὲν εἶναι ἀλήθεια; (Κάνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μητέρας της.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ:—Οἱ ἐγγονές σου, μητέρα. Νά, βλέπεις πόσο ζωηρὲς εἶναι!

Ἡ ΓΙΑΓΙΑ, μὲ ἀπορία:—Μὰ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί τρέχει. Γιατὶ κλαῖνε, τί ἔχουνε; (Στὰ κορίτσια:) Τί ἔχετε, μπρὲ παιδιά μου; Τί σᾶς λείπει καὶ γρινιάζετε;

ΛΙΝΑ:—Νά, γιαγιά... Βρῆκα μιά..

ΝΙΤΣΑ, τὴ διακόπτει:—Ὄχι, γιαγιά! Δὲ βρῆκε. Ἐγὼ βρῆκα.

ΛΙΝΑ:—Κι' ἐγὼ βρῆκα, γιαγιά.

ΝΙΤΣΑ:—Ὄχι, ὄχι, δέ....

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Ἔ, καλὰ λοιπόν. Βρήκατε! Μὰ τί βρήκατε;

ΝΙΤΣΑ, ΛΙΝΑ } σύχρονα:— Μιὰ λίρα, μία λίρα χρυσῆ!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Μιὰ λίρα χρυσῆ; Μπράβο σας! (Μόνη της:) Ἐδῶ ἔχει σημασία μεγάλη τὸ βρῆκα καὶ βρῆκες. Εἶχαν δίκιο νὰ ἐπιμένουν τόσο. (Στὰ κορίτσια:) Καὶ γι' αὐτὸ κάνετε ἔτσι, κλαῖτε κι' εἴσαστε τόσο ἀγριεμένες, ποὺ νὰ φοβᾶται ἡ καλή σας ἡ μαμὰ νὰ σᾶς ἀφήσῃ; Ἐπειδὴ βρήκατε μιὰ λίρα! Ὡραῖα! Μ' ἂν χάνατε μιὰ λίρα;—Ἐλᾶτε, καθῆστε, νὰ μᾶς πῆτε πῶς τὴ βρήκατε. Δόσε μού τις ἐδῶ. (Τὶς παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Κας Κατίνας.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ, ποὺ τὶς ἀφίνει μὲ δισταγμό:—Ἐπ' εὐθύνη σου, μητέρα!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Ἡσύχασε καὶ ἡ Νίτσα κι' ἡ Λίνα εἶναι καλὰ κορίτσια. Ὅ,τι ἔκαναν, ἔκαναν. Τώρα θὰ μᾶς διηγηθοῦν πῶς καὶ ποῦ βρῆκαν τὴ λίρα κι' ἔπειτα θὰ τοὺς ποῦμε μεῖς τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐλᾶτε, καθῆστε δῶ. (Τὶς καθίζει στὸν καναπὲ καὶ στὴ μέση τους κάθεται αὐτή. Ἡ Κα ΚΑΤΙΝΑ πηγαίνει στὴν πρώτη της θέση, κοντὰ στὸ παράθυρο.)

Η ΓΙΑΓΙΑ:— Λοιπόν, ποιὰ τὴ βρῆκε;

ΝΙΤΣΑ:—Ἐγώ!

ΛΙΝΑ:—Ἐγώ!

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΩΪΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλη φορὰ σᾶς ἔγραψα γιὰ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ ἔχασε τὸ δρόμο του. Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἕνα ἄλλο ποὺ... τὸν βρῆκε. Μάλιστα, γιὰ ἔνα κοριτσάκι ποὺ ἀπὸ δυὸ χρονῶν —σήμερα μόλις εἶναι πέντε,— ἀνακάλυψε πὼς εἶχε κλίση μουσικοῦ κι' ἐκάθησε μπροστὰ στὸ πιάνο τῆς μητέρας του κι' ἔπαιξε αὐτοσχέδια τὴν πρώτην του σύνθεση. Πῶς σᾶς φαίνεται κι' αὐτό; Τὸ πιστεύετε; Καὶ ὅμως εἶναι γεγονός. Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ κοριτσάκι ὀνομάζεται Ρένα Κυριακοῦ, κατοικεῖ στὸ Νέο Φάληρο, ἔδωσε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα δείγματα τῆς πρώϊμης τέχνης της σ' ἕνα σωρὸ μουσικοὺς καὶ εἰδήμονες ποὺ ἔμειναν ἐκθαμβοι, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔγραψαν ἄρθρα στὶς ἐφημερίδες, καὶ σήμερα γιὰ τὴ μικρὴ Ρένα Κυριακοῦ μιλεῖ ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος!

Τὸ φαινόμενο ὡστόσο δὲν εἶναι σπάνιο. Συχνὰ παρουσιάζονται στὸν κόσμο παιδάκια, ποὺ πρὶν μάθουν γράμματα, πρὶν μάθουν νότες, παίζουν στὸ πιάνο κομμάτια δικά τους. Ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς τὸ φαινόμενο εἶναι ἁπλῶς περίεργο χωρὶς ἄλλη σημασία. Τὰ παιδάκια δηλαδὴ αὐτά, μεγαλώνοντας, δὲν κάνουν τίποτα. Τὸ πρώϊμο ταλέντο τους ἢ σβύνει ὁλότελα ἢ μένει στάσιμο. Ἀξαφνα ἐδῶ στὰς Ἀθήνας, τὰ τελευταῖα χρόνια, φάνηκαν ἄλλα δυὸ τέτοια παιδιά, ποὺ γιὰ τὸ καθένα πολὺς λόγος ἔγεινε στὸν καιρό του. Τὸ πρῶτο χάθηκε· σήμερα δὲν εἶναι οὔτε κἂν μουσικός! Τὸ δεύτερο πάλι ἔγεινε ἕνας καλὸς πιανίστας μὰ τίποτα περισσότερο. Κάποτε ὅμως συμβαίνει τὸ ταλέντο αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν συνθετῶν νὰ εἶναι ἀληθινὸ· καὶ μεγαλώνοντας νὰ γίνωνται Μόζαρτ, Μπετόβεν, Σοπὲν καὶ Σαὶν-Σάνς. Γιατὶ κι' ὅλοι αὐτοὶ ἀπὸ μικροὶ ἄρχισαν νὰ συνθέτουν: ἀπὸ νήπια τριῶν καὶ πέντε χρονῶν. Καὶ γενικῶς, τὸ μουσικὸ ταλέντο εἶναι ἀπὸ τὰ πρωϊμότερα.

Ὅταν λοιπὸν βρίσκεται κανεὶς μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο φαινόμενο, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα: «τὸ παιδάκι αὐτὸ θὰ γίνῃ Μπετόβεν!» Τὶς περισσότερες φορὲς θὰ γελασθῇ. Τὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ παρὰ τὸ πολύ-πολὺ ἕνας Λώρης Μαργαρίτης. Λέγουν ὅμως οἱ εἰδικοὶ γι' αὐτὴ τὴ μικρὴ Ρένα Κυριακοῦ, πὼς εἶναι κάτι ἀληθινὰ ἐξαιρετικὸ καὶ προβλέπουν πὼς δὲν μπορεῖ παρὰ κάτι νὰ γίνῃ. Αὐτὸ εἶναι ἀκόμα πιὸ περίεργο, γιατὶ τὸ πρώϊμο μουσικὸ ταλέντο, αὐτὴ τὴ φορά, εἶναι γυναικεῖο. Καὶ καθὼς ξέρετε, ἡ Μουσική, μόνη ἀπὸ τὶς Ὡραῖες Τέχνες, δὲν ἀριθμεῖ πολλὲς μεγάλες γυναῖκες. Τί λέω; Καμμιά! Μπορεῖ πέντε-δέκα γυναῖκες στὸν κόσμο, ὅπως ἡ δική μας Ἑλένη Λαμπίρη, νὰ ἔκαμαν καὶ μουσικὲς συνθέσεις δικές τους, ἀρκετὰ καλές· ἀλλὰ Μόζαρτ θηλυκὸς δὲν φάνηκε ποτὲ στὸν κόσμο, οὔτε Σοπέν. Ἐκτελέστριες λαμπρὲς γίνονται οἱ γυναῖκες, —πιανίστριες, βιολίστριες, ἁρπίστριες καὶ καθεξῆς. Μαθαίνουν καὶ τὴν ἐπιστήμη τῆς Μουσικῆς στὴν ἐντέλεια καὶ μποροῦν νὰ κρίνουν μιὰ σύνθεση ἢ νὰ διευθύνουν μιὰ ὀρχήστρα. Συνθέτριες ὅμως ὄχι. Καὶ γι' αὐτὸ κάνει τόσο μεγάλη ἐντύπωση τὸ φαινόμενο τῆς Ρένας Κυριακοῦ. Ἂν εἶναι, θὰ ἔχουμε αὔριο μιὰ μεγάλη Γυναίκα στὴ Μουσική. Κι' ἡ Γυναίκα αὐτή— μεγάλη μας τιμὴ—θὰ εἶναι Ἑλληνίδα!

Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐγὼ ἀμφιβάλλω. Εἶναι τόσο δύσκολο, τόσο σπάνιο, νὰ διατηρηθῇ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ ἕνα ταλέντο ποὺ ἐμφανίζεται ἀπὸ τόσο μικρὴ ἡλικία! Καὶ πάλι θὰταν τόσο ἐξαιρετικὸ νὰ φανῇ μιὰ μεγάλη Γυναίκα στὴ Μουσική! Ἀφοῦ κι' αὐτὴ ἡ Ἑλένη Λαμπίρη, ἡ Ἑλληνίδα, ποὺ ἔγραψε ὅπερες κι' ὀπερέττες, χωρὶς βέβαια νὰ εἶναι κανένας θηλυκὸς Μπετόβεν, θεωρεῖται θαῦμα μόνο γιατὶ εἶναι γυναίκα. Ναί, ἀμφιβάλλω πολὺ ἂν εἶναι βάσιμες οἱ προφητεῖες τῶν εἰδικῶν γιὰ τὴν Ρένα Κυριακοῦ. Καὶ πολὺ περισσότερο ἂν μπῆκε μέσα της, ὅπως λένε, ἡ ψυχὴ κανενὸς μεγάλου μουσικοῦ. Δὲν πιστεύω τόσο στὴν μετεμψύχωση!

Ὁπωσδήποτε, τὸ συνειθισμένο φαινόμενο τῶν μικρῶν μουσικῶν εἶναι πολὺ ἀνάλογο μὲ τὸ ἐπίσης συνειθισμένο τῶν μικρῶν ἀριθμομνημόνων. Καθὼς ξέρετε, πολλὰ μικρὰ παιδιά, πρὶν μάθουν ἀριθμητικὴ ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, μποροῦν νὰ κάνουν μὲ τὸ νοῦ τους τὰ πολυπλοκώτερα ἀριθμητικὰ προβλήματα. Τοὺς λέτε ἄξαφνα: «Ἕνα μάτσο ἀπὸ 218 καλάμια· τὰ 100 ἔχουν ἀπὸ 12 κόμπους· τὰ 95 ἀπὸ 9, τὰ 8 ἀπὸ 7 καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ 5. Πόσους κόμπους ἔχει ὅλο τὸ μάτσο;» Καὶ σὲ δυὸ στιγμὲς σᾶς δίνουν τὸν σωστὸ ἀριθμό. Ἐκπλήττεσθε καὶ λέτε: «Τί μεγάλος μαθηματικὸς ποὺ θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παιδάκι!» Καὶ ὅμως δὲν γίνεται οὔτε μικρός. Ἀπεναντίας μεγάλοι μαθηματικοὶ ἔγειναν πολλοί, ποὺ, στὴν ἡλικία αὐτή, δὲν ἤξεραν οὔτε νὰ μετρήσουν ὡς τὰ ἑκατό. Ἂς μὴ μᾶς ἀπατοῦν λοιπὸν τὰ πρώϊμα φαινόμενα καὶ ἂς εἴμαστε ἐπιφυλακτικοί.

Σᾶς ἀσπάζομαι, **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' (Συνέχεια)

«Τὴν ἀπεργία». Ἡ μεγάλη λέξη εἶχε πιὰ προφερθῆ. Ἡ Τρουσὲτ τὴν ἐξεστόμισε ἔτσι μπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο, σχεδὸν κατὰ πρόσωπο τῆς Ἐξουσίας.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ πράγματα προχώρησαν πολὺ ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες. Οἱ ἐργάτες εἶχαν πάρα πολὺ θράσος νὰ ἐχρησιμοποιοῦσαν κάθε τρόπο γιὰ νὰ φοβερίσουν τοὺς ἀδιαφόρους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Διονυσία πρὶν ἀνέβῃ νὰ πλαγιάσῃ, ἔφερνε γύρω τὸν πατέρα της γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ γι' αὐτὰ ποὺ γινόντανε στὸ πηγάδι τοῦ Κουριέρ, γιατὶ στὸ Λὰν τὰ πράγματα δὲν εἶχαν προχωρήσει τόσο πολύ. Δὲν τόλμησε ὅμως νὰ μιλήσῃ. Ἐκεῖνο τὸ παγερὸ κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του τῆς ἔδενε τὴ γλῶσσα.

Σκέφθηκε νὰ τὸ πῇ πρῶτα στὴ μητέρα της· μὰ ἔλεγε πάλι, πὼς ἂν ἡ μητέρα της μιλοῦσε γι' αὐτήν, θὰ ἔχανε ἔτσι μιὰ εὐκαιρία νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ ἴσως... νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ.

Βλέπετε, αὐτὴ ἡ ψυχρότης του, ποὺ τὴν εἶχε τόσο ἐπιθυμήσῃ, ἄρχισε πιὰ νὰ τῆς γίνεται ἀνυπόφορη.

Καὶ ὅμως δὲν τόλμησε οὔτε ἀπόψε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, θέλοντας καὶ μή, χρειάσθηκε νὰ τὸ κάμῃ.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Διονυσία ἔβαζε τὴ σάρπα της γιὰ νὰ γυρίσῃ σπίτι, ἡ Τρουσὲτ τῆς ἔδωσε ἕνα φάκελλο καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶναι γιὰ τὸν πατέρα σου. Νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ ν' ἀπαντήσῃ.

—Σὲ ποιὸν πρέπει ν' ἀπαντήσῃ; ρώτησε ἡ Διονυσία, ποὺ δίσταζε νὰ τὸν πάρῃ.

—Θὰ τὸ ἰδῇ μέσα. Μὰ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ δώσῃ ἀπάντησῃ.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ Τρουσὲτ ἔχωσε σχεδὸν τὸν φάκελλο στὸ χέρι τῆς Διονυσίας, ποὺ ἔτσι ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν πάρῃ.

Γύρισε σπίτι, καὶ τὸ βράδυ ποὺ ἔστρωσε τὸ τραπέζι τὸν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴν πετσέτα τοῦ πατέρα της, ἀφοῦ τὸ εἶπε καὶ τῆς μητέρας της.

Ὅταν ὁ Κουτυριὲ κάθησε νὰ φάγῃ,

εἶδε τὸ φάκελλο, τὸν ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα ἕνα ἀπόκομμα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Σωματείου τῶν ἐργατῶν.

Τὸ διάβασε, τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε κατὰ γῆς.

—Ποῖος τῶφερε αὐτό; ρώτησε τὴ γυναῖκα του.

—Τῶδωσαν τῆς Διονυσίας, στὸ Κουριέρ, γιὰ σένα.

—Ποιὸς τῆς τῶδωσε;

—Ἡ κορη τοῦ Τρουσέτ. Τί νὰ τῆς πῇ ἂν τὴ ρωτήσῃ;

—Τίποτα.

Τὸ ἀπόκομμα ἦταν μιὰ πρόσκλησῃ τοῦ Συνδικάτου τῶν Ἐργατῶν σὲ γενικὴ συνέλευσῃ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Κουτυριὲ δὲν ἦταν γραμμένος στὸ Σωματεῖο καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποχρέωσῃ νὰ πάγῃ.

Ἐκατάλαβε ὅμως γιατὶ τοῦ ἔστελναν τὴν πρόσκλησῃ καὶ πὼς ἦταν σχεδὸν μιὰ πρόκλησῃ καὶ μιὰ ἀπειλή. Ἐκατάλαβε ἐπίσης πὼς ἡ κόρη του θὰ ὑπέφερε ἀπὸ τὰ πειράγματα μερικῶν συντρόφων της. Γι' αὐτὸ ἐπρόσθεσε·

—Καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν ἀνακατευθῇ σὲ τίποτα.

—Ὄχι, πατέρα, ἔννοια σας, ἀποκρίθηκε ἡ Διονυσία μὲ τόνο ὑποταγῆς, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κείνην ὁ πατέρας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

Ἐδῶ χρειάσουν.

Ἡ Διονυσία εἶχε εἰδοποιήσει τὸν πατέρα της καὶ ὅμως δὲν ἔπαυε γι' αὐτὸ νὰ εἶναι ἀνήσυχη. Ἤξερε πὼς ἦταν πολὺ ὑπερήφανος καὶ πολὺ δίκαιος, ὥστε νὰ ἑνωθῇ μὲ τοὺς δυσαρεστημένους. Ἤξερε ὅμως ἐπίσης πὼς σὲ μερικὲς ἀπελπισμένες ὧρες ἐπαναστατοῦσε μέσα του, καὶ πὼς εἶχε πάρα πολὺ ὑποφέρει γιὰ τὴν ταπεινὴ ὑπηρεσία ποὺ ἡ γυναῖκα του εἶχε μιὰ φορὰ στὸ σπίτι τοῦ Μπεκκάρ, σὰν παραμάννα τῆς Ζερμαίν.

Καὶ ὅμως οὔτε φανερὰ σηκώθηκε ἐναντίον τῶν προϊσταμένων, οὔτε στὸ Σωματεῖο εἶχε γραφθῆ, οὔτε ἦταν ὀπαδὸς τῆς ἀπεργίας.

Ὅλοι οἱ σύντροφοί του ἦταν περίεργοι γι' αὐτὴ τὴ στάσῃ του, ποὺ δὲν τὴν ἐννοοῦσαν.

Στὸ ἀναμεταξύ, τὰ πράγματα προχωροῦσαν.

Οἱ ἐργάτες, ἐπαναστατημένοι σχεδόν, συσσωματωνόνταν· ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἔκαμναν καὶ τὰ «ἀφεντικά». Δηλαδὴ οἱ διάφορες μεταλλευτικὲς Ἑταιρίες ἑνώθηκαν σὲ Σύνδεσμο καὶ ἔπαιρναν μαζὶ ἀποφάσεις.

Τριγύρω ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα, καὶ στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, ὁ Κουτυριὲ κάτι εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὰ μισόλογα μερικῶν κακοκεφάλων. Ἂν δὲν τοῦ μιλοῦσαν ὅμως κατὰ πρόσωπο γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ ἑνωθῇ καὶ κεῖνος μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτες, καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα του, ἦταν γιατὶ ὁ Κουτυριέ, πάντα ἀμίλητος καὶ σκοτεινός, δὲν εἶχε σχέσῃ μὲ κανένα.

Τὸν θεωροῦσαν σὰν ἕνα ἀγριάνθρωπο ποὺ δὲν ἔκαμε βέβαια κακὸ σὲ κανένα ὡς τώρα, μὰ ποὺ φρόνιμο θὰ ἦταν νὰ τὸν φοβοῦνται καὶ νὰ τὸν ἀποφεύγουν. Νὰ ἀποφεύγουν ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ πάντα κρατοῦσε τὴν ἀπόστασή της ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

«Ἡ Διονυσία ἔβλεπε μελαγχολικὴ αὐτὰ τὰ ζεύγη...»

Ἔπειτα ἔμαθαν τὶς σχέσεις του μὲ τοὺς Μπεκκάρ.

Νὰ εἶναι κανεὶς ἀκατάδεκτος καὶ νὰ μὴ συναταστρέφεται μὲ τοὺς ἄλλους ἐργάτες, θεωρεῖται βέβαια κακὸ μέσα στὸ συνοικισμό. Νὰ ἔχῃ ὅμως σχέσεις μὲ τ' ἀφεντικά», αὐτὸ ἦταν ἀκόμη χειρότερο.

«Κάτι τρέχει ἐδῶ, καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθουμε», ἔλεγαν ὅλοι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ Διονυσία ὅπως πάντα, γύρισε στὸ καθάρισμα. Τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε νὰ ἀδειάσῃ τὸ πρῶτο της πανέρι, ἡ Τρουσὲτ ποὺ τὴν παραμόνευε, τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐρώτησε.

—Τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου;

—Τίποτα.

—Τοῦ ἔδωσες τὸ φάκελλο;

Ἡ Διονυσία ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ ἄδειασε τὸ πανέρι της ποὺ τῆς ἔκοβε τὴ μέσῃ ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ γύρισε στὸ τραπέζι τοῦ καθαρίσματος.

Ἡ Τρουσὲτ ὅμως τὴν ἀκολούθησε.

—Ἐδιάβασε τὴν πρόσκλησῃ;

—Ὁ πατέρας μου δὲν σκοτίζεται γιὰ ὅλ' αὐτά.

—Ἀλήθεια! Θὰ σκοτίζεται βέβαια γιὰ ὅ,τι δὲν πρέπει! Ἂν νομίζει πὼς οἱ ἄλλοι εἶναι βλάκες καὶ δὲν κατάλαβαίνουν τὰ καμώματά σας μὲ τοὺς Μπεκκὰρ καὶ τοὺς ἄλλους!...

—Τοὺς Μπεκκάρ; ἀποκρίθηκε ἡ Διονυσία τρομαγμένη. Ἕνας μῆνας τώρα, οὔτ' ἐγὼ τοὺς εἶδα οὔτε οἱ γονεῖς μου.

—Ἀλήθεια; Τί σύμπτωσῃ! Καὶ δὲν μοῦ λές, γιὰ ποιοὺς μᾶς παίρνετε; Χθὲς πηγαίνατε μαζί τους μὲ τάμάξι, σήμερα... δὲν τοὺς βλέπετε πιά. Τὴν Κυριακὴ ντυνόμαστε ἴδια κι' ὅμοια μὲ τὴν Δεσποινίδα τοῦ μηχανικοῦ, κι' ἔπειτα... οὔτε τοὺς γνωρίζουμε κἂν... Κάθε μέρα ἐρχόμαστε στὸ Κουριὲρ γιὰ νὰ κάμουμε πὼς δουλεύουμε στὸ τραπέζι τοῦ καθαρίσματος, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς πραγματικὰ ἐρχόμαστε νὰ κάνωμε τὸν κατάσκοπο, νὰ σπιουνάρουμε αὐτοὺς ποὺ ἀπεργοῦν καὶ νὰ τὰ λέμε ὕστερα σ' ἀφεντικά. Καὶ βέβαια, ἀφοῦ δὲν βλετόμαστε πιά!

—Μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! ἐφώναξε ἀγανακτισμένη ἡ Διονυσία.

— Μὴν πειράζεσαι δὰ καὶ τόσο. Μὴ θελήσῃς ὅμως νὰ μᾶς κάνῃς νὰ πιστέψουμε πὼς σ' ἔβαλαν καθαρίστα στὸ Κουριὲρ ἔτσι ἀπὸ εὐχαρίστησῃ. Δὲν εἴμαστε τόσο βλάκες.

—Ἂς εἶναι ὅμως, εἶπε ἡ Τρουσὲτ σὲ μιὰ συντρόφισσά της ποὺ πήγαινε ν' ἀδειάσῃ τὸ πανέρι της· δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσουν βέβαια οἱ μισεροὶ νὰ σιγυρίσουμε ὅπως θέλουμε τ' ἀφεντικά!

Ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα Μπεκκάρ, ἡ Διονυσία ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

(Τὸ πρῶτο μου ἔργο)

Καὶ τῶν νεκρῶν τὰ ἡσυχὰ
Λευκὰ σπιτάκια ἐκεῖνα,
Τὰ φάγισε, τὰ γκρέμισε
Τοῦ βάρβαρου ἡ ἀξίνα.

Μές' στὸ χωριὸ τὸλόμαυρο,
Ὡς μέσ' στὸ κοιμητήρι,
Ὁ τύραννος χαλάσματα
Κι' ἐρείπια ἔχει σπείρει.

Μὲ τὰ φτερά του ὁ κόρακας
Νύχτα παντοῦ ἔχει ἁπλώσει
Κὰι στὸ τραπέζι ἐκάθησε
Ποὺ ὁ χάρος τοῦχει στρώσει.

Κι' ἡ κουκουβάγια ἐστάθηκε
μὲ τάφωτά της μάτια,
Σκὰ κλούσια ποὺ τὶς ἔχτισε
Ὁ χαλασμὸς παλιὰ τα.

Μαρμαρωμένος Βασιλιάς

ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Μιὰ φορὰ, πέντε κλέφτες ἐκλεψαν ἀπὸ ἕνα πλούσιο ἐμπορο ὅλη του τὴν περιουσία. Καὶ γύρισαν στὴ σπηλιὰ τους γιὰ νὰ τὴ μοιράσθοῦν. Ἀφοῦ τὴν μοιράστηκαν, δυὸ ἀπὸ τοὺς κλέφτες πῆγαν ν' ἀγοράσουν φαγιὰ καὶ κρασιὰ, γιὰ νὰ γλεντήσουν μὲ τοὺς συντ(ό)φους των. «Τί καλὰ νὰ ἦνε ὅλος ὁ θησαυρὸς δικός μου! εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ· θὰ τὸν μοιραζόμασταν σὰν καλὰ ἀδέλφια».· Ὁ ἄλλος τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἔγνοια σου, ἀδελφέ, ἔκαμα κι' ἐγὼ τὸν λογαριασμό μου.. Θὰ ἰδῆ.!»

Οἱ ἄλλοι τρεῖς ποὺ ἔμειναν στὴ σπηλιὰ, εἶπαν: «Ὅταν ἔρθουν οἱ σύντροφοί μας, τοὺς σκοτώνουμε, τοὺς παίρνουμε τὰ χρήματα, ποὺ τοὺς μοιράσαμε καὶ τὰ μοιραζόμαστε ὅλα ἐμεῖς, ἔτσι θὰ ἔχουμε πιὸ πολλά.» Πραγματικῶς. Ὅταν γύρισαν οἱ δυὸ μὲ τὰ φαγιὰ καὶ τὰ κρασιὰ, ἐρμοῦν οἱ ἄλλοι τρεῖς καὶ τοὺς σκοτώνουν. Κατόπι ἔκατσαν κι' ἔφαγαν. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ ξεφωνίζουν ἀπὸ τοὺς πόνους: Οἱ δυὸ κακοῦργοι ποὺ πῆγαν καὶ φόνισαν, τοὺς εἶχαν βάλει φαρμάκι στὸ κρασί τους γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὰ χρήματα. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, οἱ χωρικοί, ὁδηγοῦμενοι ἀπὸ τὴ δυσωδία, ἤρθαν τὴ σπηλιὰ, πῆραν τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ τὰ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν ἔμπορο. Ἔτσι ἔγινε θεία δίκη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΣ

ΠΥΝΕΛΛΙΕΣ

Στὴ «Μελλοδάνατη» ἀφιέρωση

Εἶναι μεσημέρι. Καθισμένος στὸ γραφεῖο μου, μπροστὰ σ' ἀνοικτὸ παράθυρό μου, ἀρχίζω νὰ γράφω ἕνα γράμμα σ' ἕνα μου φίλο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅσο νὰ μοῦ κατεβοῦνε οἱ ἰδέες—σηκώνουμαι καὶ γέρνω σ' ἀνοικτὸ μου παράθυρο. Ἀπέναντί μου βλέπω τὴ μεγάλη θάλασσα ν' ἁπλώνῃ τὰ γαλανά της νερά, κάτω ἀπ' τὸν συννεφιασμένο οὐρανό. *Ὅλα ἡσυχα.... Στὴν ἀποβάθρα,* κατω ἀπὸ μιὰ μεγάλη τέντα, εἶναι ξαπλωμένοι μερικοὶ ἐργάτες, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπ' τὸ πρωϊνό ξεφόρτωμα τοῦ μεγάλου παπορι-οῦ. Πάρα πέρα, πέντ'-ἕξη παιδάκια κάνουνε τὸ πρωϊνό τους μπάνιο, πετιθνται χαλινάκια στοὺς λευκοὺς γλάρους, ποὺ κάθε τόσο βυθίζουνε τὴ μεγάλη τους μύτη στὰ νερά, γιὰ νὰ σηκώσουνε κ' τένα μικρὸ ψαράκι. Ποῦ καὶ ποῦ, ξεχωρίζει τὸ μάτι σου κ.μιὰ ψαρόδικη βάρκα ν' ἀκλώνη τὰ δίκτυα της, γλυστρώντας ἀνάμεσα στὰ γαλανόλευκα κυματάκια. Ἀξαφνα μέσα σὲ ἡ σιγή, ἀκούγεται ἡ καμπάνα τοῦ παπορι-οῦ ποὺ εἶναι ἑτοιμο νὰ φύγῃ. Μερικοὶ ναυτεκαταγίνονται νὰ σηκώσουν τὴ μεγάλη ἄγκυρα, ἐ-ῆ μερικοὶ ἄλλοι βιαστικοὶ ἀποτε-ειώνουν τὸ πρω-ϊνό τους μπάνιο. Τὸ μεγάλο φουγάρο τοῦ παπορι-οῦ ἀρχίζει νὰ βγάνῃ πυκνὰ σύνεφα καπνοῦ, καὶ τὸ πατόρι σιγά-σιγά, σὰν νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀφήσῃ τὴ μεσημεριάτικη ἡσυχία, βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι. Κάθουμαι μερικὲς ἀκόμη στιγμὲς στὸ παράθυρο παρακολουθῶντας, μὲ τὰ μάτια, τὸ παπόρι, ἕως ὅτου ἔνινε ἄφαντο.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΟΥΤΟΥΤΟΣ

Ὁ Κὺρ Γιωργῆς, ἕνας ἀγαθὸς χωρικός, μοῦ ἔλεγε προχθὲς πὼς ἔχει ἕνα μενάλο καημό, γιατὶ δὲν βρίσκεται ἄνθρωπος νὰ τοῦ βαφτίσῃ τὸ παιδί τοῦ καὶ νὰ τὸ βγάλῃ Κουτοῦτο! Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος μοῦ ἦλθε νὰ γελάσω, ἀλλὰ ἐπροτίμησα νὰ μεστ σ βαρευθῶ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω, γιατὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ βγάλῃ τὸ παιδί του Κουτοῦτο, καὶ ὄχι ἕνα ἄλ-ο ὄ-ομα ὡραιότερο.

Αὐτὸς τότε, μὲ ὅλη του τὴν σοβαρότητα, μοῦ ἀπαντᾶ: «Ἐγὼ τὸ παιδί μου θέλω νὰ γενῇ καλὸς χριστιανὸς καὶ νὰ τὸ μνημονεύῃ ὁ παπᾶς κι' ἀπὸ ζῶντας του καὶ σὰν τὸ πάρῃ ὁ Θεός. Κι' ἐστὶ μοῦ φαίνεται πόλας, πὼς ὁ Ἀφέντης ὁ Κουτοῦτος εἶτανε καλὸς χριστιανός, γιατὶ οὔλη τὴν ὥρα ὁ παπᾶς λέει ὑπὲρ τοῦ Ἁγίου Κουτούου. Ἐτσὶ δὲν εἶναι; τοῦ λόγου σου ποῦ εἶσαι γραμματισμένη, θὰ κατέχῃς νὰ μοῦ πῆς.»

Τί νὰ τοῦ πῶ; Τὸ εὐπὲρ τοῦ Ἁγίου Οἴκου-κούτου· τὸ ἔπαιρνε γιὰ ὄνομα. Καὶ τὸν ἄφησα νὰ πιστεύῃ στὸν Ἅγιο Κουτοῦτο του.

(Γεγονός)

ΑΔΔΙΕ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξιπνάδα τῆς Ρίτας.

Εἶδε ς' ἕνα δέντρο . πολλὰ πουλιὰ κι' ἀφοῦ ἄπλωσε τὴν ποδιά τῆς ἀπὸ κάτω, τὸ κουνοῦσε μὲ δύναμη... γιὰ νὰ πέσουν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 189ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προκαθέντος τὴν 15ην Ἰουνίου 1920 πρὸς ἐπιβράβευσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Ἰουνίου-Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1920 δημοσιευθεισῶν 154 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τιθέμενοι ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὸν εὐθεῖαν ὁ-θὸν Λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἀπονεμηθέντα Ἐπίσημα Λύσεων, ὁ τρίτος τὰ Ἐπίσημα. Ἐτεμοῦ-ῆς, συνεπῶς τῷ Ὀλ,γῷ τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ΄. § 11.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τόξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρα. 20 δι' ἕξ-δια τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γράσουν (ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1922, διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα, ὁ-ονδήποτε θέλουν, τόμον «διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 - 1921 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δραχμῶν· Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νἀγοράσουν δ-μοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν δύο (2) δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν μιᾶς (1) δραχμῆς· (Ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρ. Κεφ. Δ'. § 10, Σημείωσις).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*)

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ: *Ζ. Γεωργίου*, 162, 17, 7.

Ἰσότιμοι: Μεγάλη Ἑλλάς 147, 15, 7. Ἀρης, 150, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δόρα τοῦ Ἀπόλλωνος* 143, 15, 7 *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, 132, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Σειρήνα 140, 14, 7. Τσαχπινάκι τῆς Κοζάνης 137, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυρ. Ἠλιάδης*, 125, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μανεδονικὸν Ἰδεῶδες, 92, 10, 7. Γυμναστόπαις, 98, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, 14, 2, 7. Φλῶρος Ρ. Δάνθης, 54, 6, 3 Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, 42, 5. 2. Ἀδωνις, 70, 7, 3 Μαθήτρια, 21, 2, 2. Ρόδινος Κάλυξ, 27, 3, 2. Φιλέρημος, 55, 6, 6. Ἰβραὴμ Πιερουνάκης, 14, 2, 5. Χρυσοῦς Αἰών, 19, 2, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12 ἕως 15 ἐτῶν*).

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Μάρκος Μπότσαρης*, 132, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Ὀλυμπιονίκης 145, 15, 7. Ἀετιδεύς, 138, 14, 7. Διπλάνον, 153, 16, 7. Ἰωάν. Μηλιδάκης, 133, 14, 7. Ἔνδοξο Μεσολόγγι, 141, 15, 7. Ἐθνικὴ Ἑνότης, 139, 14, 7

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πιερόδάφνη*, 117, 12, 6. *Δόρα τῆς Δευτερέας*. 118, 12, 7.

Ἰσότιμοι: Βασίλισσα στὶς Παπουδνες, 121, 13, 6. Ἀλεροιτίστρια, 111, 12, 7. Ε. Παπαλάμπρος, 113, 12, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κολομπίνα*, 94, 10, 6. *Μύρμηξ*, 106, 11, 7. *Ἀνθισμένη Δεμονιά* 109, 11, 6.

Ἰσότιμοι: Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 98, 10, 5. Ἔνδοξος Ἀεωνίδας, 93, 10, 7. Κ. Δρίγκιτκον, 106, 11, 7. Θεοδώρα, Γ. Μιχαήλ, 105, 11, 7. Β. Σ. Σάββας, 106, 11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρυσομαλλοῦσα τῶ Σφακίων, 71, 8, 6. Μικρὰ Μάγισσα, 65, 7, 7 Νικητήριον Σάλπισμα, 63, 7, 3 Καλαματιανὸ Λουλούδι, 74 8, 7. Τζιτζικας, 65, 7, 4. Λεοντιάς, 77 8, 7. Ἀνθισμένη Ἄνοιξις, 91, 10, 7. Γυμνασία Κρητικοπούλα, 63, 7, 4. Σφριωτοπούλα, 78, 8, 5. Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, 78, 8, 4. Δεσποινίς Ἀρλεκίνου, 63, 7, 4. Ἄκαμπτος Ἑλλὴν, 63, 7, 4. Στέφανος τῆς Δόξης 64. 7. 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνασσαμένος Σκύλος, 14, 2, 1 Κύμβη, 12, 2, 1 Κόδρος Β'. 48 5, 2. Ὕφαλος τοῦ Αἰγαίου, 5, 1, 1. Λευκὸ Ἀροπλάνι. 1, 1, 1. Φωνὴ τῆς Ἠπείρου, 43, 5, 2. Ὡραία Κερκυρα, 18, 2, 1. Γιώτας, 56, 6, 7. Μυστηριώδης Ἄγνωστος, 1, 1, 1. Ι Μερκάτης, 12, 2, 1. Ἀκτινοβόλος Ἥλιος, 18, 2, 1. Ζακυνθινὸ Ἀκρογιαλὶ, 43, 5, 2. Οἰδίπους, 36, 3, 2. Ἀκανθυλλίς, 37, 4, 3. Ἄσκηρ τῆς Ἐλευθερίας, 39, 4, 3. Μαραμμένο Γιασεμί, 29, 3, 2. Ἠρωτ' Ὄρος, 19, 2, 1. Ὑπερασπιστὴ τοῦ Συνόλου, 60. 6, 6. Ζιζάνιον, 17, 2, 1 Ζακυνθινὸ Διαβολάκι, 42, 5, 2. Ἀτρόμητος Ἕλλην 22, 3, 2. Φαληρικὴ Αὔρα. 20, 2, 1. Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 6, 1, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὸ Διοβολάκι*, 148, 15, 6.

Ἰσότιμοι: Ναυπλιακὸς Ἀστήρ, 105, 11, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Π. Α. Τσολάκη*, 87, 9, 5. *Σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως*. 73, 8. 5.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νύμφη τοῦ Δάσους*, 62, 7, 7. *Θ. Ν. Κλεάνθους*, 62, 7, 7. *Π. Μπερεδήμας* 56 6, 8.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀρλεκίνος, 40, 4, 3. Μικρομέγας, 54, 6, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Α. Γαλδέμης, 30, 3, 3. Πανελλήνιος Ἐλευθερία, 22, 3, 1 Πιερροτάκι, 29, 3, 2. Νυκτερινὸς Ἦπειρος, 26, 3, 1. Ζικιαῖος, 9, 1, 1. Παλάντιον, 11, 2, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου.
Τὴν 19 Ἰουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰ ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΤΟ «ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ»

Σήμερα πεῖ σᾶς γράφω—Κυριακή—δὲν ἔχω ἀκόμα τί ἐπιτυχία θὰ ἔχῃ τὸ «Ἀνθρώπινο», τὸ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαιδωνὸς) ποὺ θὰ παιχθῇ αὐτὸ βράδυ στὸ Ἀθήναιο ἀπὸ τὸν θίασο Βεάκη Νάζερ. Λέγεται ὅμως τὸ ἀνώτερο ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ ὁ καλύτερος ρόλος τοῦ κ. Βεάκη. Ὅπως δήποτε, ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φύλλο θὰ ἔχῃ παιχθῇ καὶ θὰ ἔχετε τὴν τύχη του ἀπὸ τὶς ἀφημερίδες. Κι' ἂν μάθετε πὼς πέτυχε καὶ θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε, σᾶς συνιστῶ ἀπὸ τώρα τὴν ἀπογευματινὴ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, 26 Ἰουνίου, ποὺ, ὅπως πάντα δίδεται ἐπίτηδες γιὰ τ. Διαπλασόπουλα.

Κι' ἕν ἄλλο ἔργο τοῦ κ. Φαίδωνος ἡ φάρσα «Ἐν εἶμαι ἐγώ!», θὰ δοθῇ ἀπὸ ἐρασιτέχνας εἰς τὰ Διονύσια, τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, 30 Ἰουνίου. Τὰ Διαπλασόπουλα μάλιστα ἔχουν ἔκπτωση ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου,—ἀντὶ δρ 9 θὰ πληρώσουν μόνον 5.

Μπράβο τῆς τῆς *Διδεμαίας*. Ἐπειδὴ ἤθελε πολλὰ παιδιὰ πτωχά, ποὺ ἤθελαν μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ γίνουν συνδρομηταί μου· κι' ἐπειδὴ ἀλλοιῶς δὲν ἦταν τρόπος νὰ ἐρθοῦν χρήματα σκεφθῆκε νὰ ἐρίσῃ ἕνα Σύλλογο, ποὺ ἡ κυριώτερα του φροντὶς νὰ εἶναι οἱ μικροὶ ἄποροι. Ἔτσι ἐρθῆκε τὸ «Φῶς», ποὺ θὰ φωτίσῃ κι' αὐτὰ τὰ παιδιά. Μὲ τὴν εὐχή μου!

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραῖα γράμματά σου *δοῦξ τοῦ Ραίχστανε*, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ γνωρίζω ἕνα τόσο καλὸ παιδί. Στὸν Ὀδηγὸ θὰ ἰδῆς ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἐρωτᾶς. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ποὺ λές εἶναι ἡ «Ποιητικὴ Τέχνη», εἰς δύο τόμους, ποὺ καθένας τιμᾶται δρ. 5. Τὸ Carmen Secularе βρίσκεται στὲν δεύτερο.

Ἡ Μαυρούκα μοῦ γράφει: «Χαίρω πολὺ ποὺ τὸ Ἀφρισμένο Κῦμα καὶ τὸ *Ἄσπρο Συντεφάκι* ζώσανε στὸ γατάκι τους τόσμρ μου. Μὰ εἶναι ὡμορφη φιφιούλα τουλάχιστο; Γιατὶ ἂν εἶναι κανὲν ἀσχημάγατο καὶ τὸ ἰδῶ καμμιὰ μέρα στὸ δρόμο, δυστυχία τους!»

Τὸ ξέρω; *Ποιουδόκι*, πὼς εἶσαι πολὺ μου συνδρομήτρια καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς εἶσαι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες φίλες μου· ὥστε σύμπτωσις ἦταν νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω δυὸ φορές. Σήμερα, ποὺ τὰ γράμμα σου τὸ ἔπιασα πρὶν τελειώσῃ τὸ τόπος, βέπεις μὲ τί προθυμία τὸ κάνω Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μετέδωσες τὴν ἀγάπη σου καὶ στὴν ξαδελφούλα.

Τὴν ἄλλη φορὰ σ' εὐχαρίστησα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Κυπριώτικο Λουλούδι*. Σήμερα σοῦ ἀπαντῶ ὅτι τὸ φύλλα τῶν «Παναθηναίων» ποὺ γυρεύεις, δὲν ὑπάρχει. Κι' εἶναι κρίμα ἀλήθεια, ἀφοῦ ἔχῃς ἀπὸ τὴν πατέρα σου ὅλη τὴ σειρὰ τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ. Μπᾶ, τὸ «Φιλὶ τῆς Μάνας» εἶναι τονισμένο κι' ἀπὸ τὸν κ. Θ. Πολυκράτη; Πῶς δὲν μοῦ τὔγραψε ὁ γιός του, ἄμα τὸ εἶδε στὴ Σελίδα;

Ἡ Τιτάνια ἀπαντᾷ στὸ *Ἀγρίμι*: «Καθόλου σπάνιο δὲν εἶναι σὲ κορίτσι τῆς ἐπ-χῆς νὰ ράβῃ. Τώρα ποὺ οἱ ράφτρες σ-αλίζουν καὶ κοστίζουν, γνωρίζω κορίτσια, ποὺ δὲν ἔπιανεν πρῶτα βελόνα στὸ χέρι τους, ποὺ ἐπιτιορθώνουν τὰ φορέματά τους μιὰ χαρὰ καὶ εἶναι κ' ἐνθουσιασμένα. Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ, ὅλες μας τὶς δουλειὲς θὰ τὶς κάνουμε μόνοι». Ρωτᾷ ἐπίσης τί γίνεται ὁ Σείριος καὶ γιατὶ δὲν γράφει πιὰ στὴ Σελίδα.

Ὡραίας Ἐπιστολὲς σοῦ ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μαγεμένη Ρεμματιά*, *Ἄρχων τοῦ Πυρός*, *Μενεξές*, *Πλανόδιος*, *Ναύτης τοῦ Αἰγαίου*, *Ἀφρόκρινο*. *Λευκὸ Ἀραπάκι*, *Κλεκνίος Κυίνος*, *Ὀνειρεμμένη Ἑλλάδα*, *Ἀνθισμένη Πασχαλιά*, *Φούξ α*, *Θεοδώρα Νικολοπούλου*, *Λάσρης τῆς Φύσεως*, *Κόρη τοῦ Ταϋγέτου*, *Θέλμα*, *Ἄλκης*, *Λαρισσαῖκὸ Ἀγκαθάκι*, *Αὔρα*. *Σκόρος*, *Ἀλογόμυγα*. *Ἰωνικὸς Οὐρανός*, *Δοξασμένο Κρητικόπουλο*, *Κεραυνὸς* καὶ *Ματωμένο Δαφνόκλαδο*. —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά του λόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐξεσπάθωσαν: Ἀσχημόπαιδο, *Γ. Ι Μανουσάκου λος*, *Α. Τσιώμης*, *Ρίτα*, *Μενεξές*, *Ἀθ. Καραγάσος*. *Κόκκινος Κρίνος*, *Σπ. Σ. Μάρκας*, *Μοσχομάγκα τῶν Παριοίων*, *Λέλα Χιώτη*, *Πούλια*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* καὶ Σόλλογος «Ὀρχομενός». Εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὰ καλὰ κι' ἀφοσιωμένα μου παιδιά, ποὺ μὲ στηρίζουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Τυρλὴ δπακοή». — «Ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Πέρου». — «Ἡ παπαρούνα» κτλ. — «Αὔση». — «Ἀπὸ τὴ Ζωή». — «Ὁ τσοπανάκος». — Ὁ οὐρανοθάμων κορυδαλὸς» — «Σὰν ἀνθοῦνε τὰ φούλια». — «Ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ ὀρφανοῦ». — Σιγή». — «Κόπρος!» — «Τριάκοντα ἀργύρια». — «Στὸ νὰὸ τοῦ Ἰσμηνίου». — «Τὰ μαῦρα πουλιά». — «Ἡ ἐκδρομὴ καὶ τὸ λουτρὸ τοῦ Τάκη». — «Σοννέτα». — «Τὸ πρῶτο μου ταξείδι» — «Τὸ δ-ύφερο τοῦ πατέρα» — «Σελινοδλουσιν νύχτα». — «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά. — Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Στροφές». Πολὺ ὡμορφες ἂν καὶ τὸ Ρεῖκι τῆς Λιμνοθάλασσας μοῦ τῆς ἔχει στείλει ἀπὸ πέρου. Μὰ τὸ α κληρώθηκαν, ὅταν θὰ γράφῃ ἴσως πολὺ πιὸ ὡμορφες. — «Ἡ Ἀκρίδα». Κι' αὐτὸ κομμάτι παλιὸ Νόστιμο ὅμως καὶ... διδακτικό. — «Ἤχος κουδουνιῶν». Ποιητικὸ καὶ καλόγραμμένο. Τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὰ πένθιμα τοῦ Ἀρχισκάφκου. — «Τὰ δαχτυλίδια». Πολὺ καλὴ μετάφραση.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οἱ δὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Ἄλλη Αὔρα. κ. (ΕΛ) Ἄρχων τοῦ Κόσμου. ἁ. (βρῆτε μ). Μπόμ κ. (Μ). Ἑλλὴν Νικητής, α. Τρεχαγυρευτόπουλος, ἁ. (ΨΩ) Ἀρσὲν Λοπέν, ἁ. (...) Κόρη τῶν Κυμάτων, κ. (ΕΜ) Θαλῆς, ἁ. (;;). Γάτος Γράκχος, ἁ. Νύμφη τοῦ Πειρέ, κ. (ΔΚ). Νέκταρ τοῦ Κύκλωπος. ἁ. Σόρα Νιτνατσάκ, ἁ. (ΣΝ). Ρολάνδος ὁ Δυνατός. ἁ. (Ε). Ἥρως τοῦ Συυλίου, ἁ. (ΒΕ) Ἄκαλαν θίς, κ. (!!!). Μπουτζαλιά, κ (Κ Ρ). Σκοτσέζα, κ. (ΣΜ) Ἀτρόμητος Λέων. ἁ. (ΜΜ). Μέγας Ἀγνωστος, ἁ. Κωνσταντόβολος Ἱππότης, ἁ. (ΛΑ). Λίστ, κ. Σοτσκν, κ. (ΡΚ). Κωνσταντίνος Βουλγαροκτόνος, ἁ. (ΓΚ). Φηγεύ, ἁ. *ονικὴν Αὔραν* (μπορεῖ εἶναι προνόμιον ἐκείνου ποὺ δημοσιεύει μίαν ὡραίαν Ἀσκησιν, νὰ στείλῃ καὶ τὴν λύσιν τῆς διὰ τὸν Διάγ. τῶν Λύσεων καὶ κάτοτε μόνον αὐτός) *Τρεχαγυρευτόπουλον* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ *Σύλλογο*' γράφε μου') *Δακρυοπότιστον Ζωήν* (σωστὴ εἶναι ἡ διεύθυνσις ἀπὸ ἐ εἰ θὰ λάβῃς ὅλας τὰς πληροφορίας· σημείωσε ὅμως ὅτι «Ἄργος τοῦ Τόπου» ὑπάρχει καὶ στὰς Ἀθήνας ἡ διεύθυνσις του εἶναι κ Γ. Τσαμπακόπουλον», Λευκάβος 2) *Καρυοφύλλι τοῦ* 21 (εὐχαριστῶ πολύ, ὀχι, δὲν ἔχασες κανένα δικαίωμα') *Διοβατάρικο Πουλί* (καλῶς ἤλθες ἔστειλα καὶ *Ὀδηγὸ Καρδίτσας* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ περιμένω κ' ἄλλα') *Χ. Κ.* (εὐχαρίστως! θὰ τὰ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ') *Ἀργὼ* (ναί, μετὰ τὰς ἐξετάσεις.) *Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας* (τὸ Δυσόχρηστο τιμᾶνε δρ. 1,50) *Μαγευτικὸν Βόσπορον* (ναί, ἡ 396 Γαλλικὴ Ἄσκησις εἶναι λαυθασμένη· παρελείφθη μία λέξις· ὥστε καταργεῖται') *Πουλὶ τῆς Καταιγίδος* (ἔστειλα ἐκ νέου') *Νεῖλαν* (ἐμπορὸς λοιπὸν! περιμένω') *Γεώργ. Σ. Χατζηκ.* (καὶ αὐτὸ ποὺ προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλος· στεῖλε ἀκόμη') *Ἀνεμοστρόβιλον* (κάνει δρ. 1,50) *Τρομερὰν Σπάθην* (εὐχαριστῶ, παραστικά, νὰ μοῦ γράφῃς) *Ὀνειρον τῆς Κύπρου* (αὐτὸ τὸ δίήγημα «Παθήματα—Μαθήματα» εἶνε διὰ τὸ Διαγωνισμό· δὲν γράφεις πίποτα) *Κολύβριον* (ἐλήφθησαν') *Δηδονολάλητον* (ἔλαβα καὶ ἔστειλα') *Γιάνιν Ρωμάντσαν* (διφορεῖται· τὸ σωστότερο εἶναι μὲ ω) *Χωρατατζῆν* (τί ἀσκήσεις εἶνε αὐτές; γιατὶ τὶς στέλνεις; δὲν ἐδιάβασες λοιπὸν τὴν προκήρυξη') *Θαλῆν Α. Χρήστου* (τὰ φύλλα ποὺ ζητεῖς ὑπάρχουν καὶ τιμᾶται ἑκαστον λεπτὰ 40. ὅταν τὰ παραγγείλῃς, νὰ σημειώσῃς πάλι τοὺς ἀριθμούς') *Μυστηριώδη Ἰαπόνην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ποίημα) *Ἀνιχνευτὴν* (ἐλήφθησαν') *Στέφον Ρωδάνθην*, *Ἐρίγδουσον Δία*, *Βασιλέα τῶν Ὀνείρων*, *Βασιλέα Ἀθάμαντα*, κτλ. κτλ.

Πληγωμένον Πολεμιστὴν, *Ἀγιοναυπλίκην*, *Ξύλον Ἀπελέκητον* (ἔλαβε εὐχαριστῶ')

Ἠλίαν Μιχαηλίδην, *Σπανιόλαν*, *Ναυπλιακὸν* *Ἀστέρα*, *Δάμωνα*, *Ἰαβέρην*, *Σόρα Νιτνατσάκ*, *Φαλκίρην Παπαλέζαρον*, *Ἠπειρωτικὸν Ἀγῶνα*, *Νυχτοπούλι*, *Φὲν Κράκ* (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 18ην Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Ὀραφεῖον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 204ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀπόμη δημοσιευθῆ.]

425. Δεξίγριφος.

Ἀν. ωνυμία, συναίσθημα,
Τὰ δυὸ μαζὶ ἂν συνδέσης,
Μιὰ φλογερὴ καὶ ἄυδρη
Χώρα θἀποτελέσης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κόμητος Μοντεχρίστ.

426. Στοιχειόγριφος.

Ἀπ' ἀρχαῖο φιλόσοφο
Ἕνα γράμμ' ἂν σβύσῃς,
Μέγαν αὐτοκράτορα
Θὰ μᾶς ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρ. τῆς Ἐλευθερ.

427. Ἀναγραμματισμός.

Ἐ! ἀγώνισμα κοινὸ
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κι' ἕνα μητρυκαρτικὸ
Ζῶον ἀπικρόζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καβούρ

428. Αἴνιγμα

Εἶναι μιὰ πόλη τὸ θηλυκό μου
Ὁποὺ τὴν ἔκτισε..τὸ ἀρσενικό μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀθρας

429. Σίγμα

\+ + + + + + + = Ἕλλην ποιητής.
* + * * * * * = Βασιλ. Σπάρτης
* * + * * * * = Ποταμὸς Ἑλλ.
* * * + * * * = Πάθος ρήματος
* * + * * * * = Ποταμὸς Βοιωτ.
* + * * * * * = Ποταμὸς Ρωσ.
\+ + + + + + + = Ἄνθος.

Οἱ διαγώνιοι μία τῶν Δωδεκανήσων καὶ πόλις τῆς Εὐβοίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

430-434 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Χῶμα, Πάφος, ἀμνός, πῆξις, αὐτός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανσελλὼρ

435. Κρυπτογραφικόν.

1234567890 = Ἀρχαῖος καλλιτέχνης
29450 = Δυσάρεστον
3263472480 = Ἀρχ. ἐκκλησία
4923053 = Λειψυδρία.
563853 = Κράτος
678653 = Σημεῖον.
78830 = Κράτος.
87123 = Ἀσθένεια
93753 = Ἐπαρχία Ἑλλ.
0124 = Ὑλικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόδου

436-437. Δεξιθηρία.

1.—Πόσον δένδρον ἔχει ἓν μόνον σύμφωνον;

2.—Ἐν δένδρον ἔχει ἓν μόνον φωνῆεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνα.

438. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀρχαίων

Αἱ κατωτέρω λέξεις νὰ μεταφρασθοῦν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ μὲ τὰ πρῶτα των νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος θεός:

πῆδος, δύναμη, γλυκός, σκρόφα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουνέλη

439. Γρῖφος.

Εἶπε γέροντας / βαρὺς τὸν / ὁδοιπόρον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πουλί τῆς Καταγιδ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

440—442. Ginéma Rébus

Νὰ μεταφρασθοῦν γαλλικὰ αἱ κατωτέρω λέξεις καὶ νὰ προφερθοῦν γρήγορα ὥστε νὰ κακοφωνοῦν τρία ψευδόνυμα τῆς «Διαπλάσεως».

1. — Χειρότερον, στὴν κλεφιά, ἐκεῖ, σωρός, ποιός;
2. — Σκαπάνη, ψεύτικος.
3. — Ἐλάττωμα, μάρκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

443. Sans voyelles.

nl - bn sns - pn

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους Μακεδόνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 10

127 Ἄρειων (α, Ρίον) — 128 Ἰκαρία Καρία. — 129. Βόλος — βέλος. — 130 Ὁ Τιγρις, ἡ τίγρις. 131. ΚΑΠΡΟΣ 132—135. 1. Πάν ΑΚΡΙΣ (ΠΑΝΘ') 2. Ἄρης ΠΡΟΣ ("ΑΡΙΣ ος.) 3. Ἀ ΡΙΣ πόλλων (ρίζα ΠΟ ΟΣ ΑΛΩΝ.) 4. Ἀθη Σ νᾶ (ΠΑΘΗ ΝΑ.) — 136. 9+5−10×2−8=0. — 137. ΣΑΠΦΩ (Σάρξ, Ἀρετή Πεζεύς, Φῶς, Ὠ ὠός.) — 138. Ἄρχεσθαι μαθών, ἄρχειν ἐπιστήσει. — 139. Ὁ Ἀριστείδης ἐξωρίσθη. (ὠ ι, ὁ εἰς τὶ δίς, ἐξ ο, ὁ εἰς θι.) — 140. DANUBE (âne, nuée, un, bande, ébène.) — 141. Qui court deux lièvres n' en prend aucun.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 9 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ χέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 455)

Σηρετυέλ, τὴ μόδα τὴ βρίσκω τρὲ ζολί, μὰ καὶ δειλὴ λίγο. *Ρίτα*

(ΚΒ' — 456)

Ἑλλάδας *Σύπνημα*, σὲ ξέρω. Χιλιες θερμὲς εὐχὲς στὴ γιορτή σου. *Ρίτα*

(ΚΒ' — 457)

Ἱππόλυτε, ἔλαβα· ὡραιότατα. Σ' ἐλλω. — *Μπουμπουλίνα, Πιτσιρίκο, Ἔνδοξε Ἕλλην*, μὲ χαρὰ δέχομαι· θὰ στε λω. — *Κική* θὰ σοῦ γράψω. — *Ἐκαναστάτη*, ἐσκόρπισες στὸ Διαπλασιόκοσμο τόσο γιάτσο, πέρσυ καὶ φέτος, ποὺ μὲ τὸ δίκηο τρέμουμε ὅλοι ἀπ' τὸ κρύο! Ἀνακολύψεις σου; ἐτηλεγράφησα ἐπειγόντος στόν... Ἔδιτσων. ΡΙΤΑ

(ΚΒ'. — 458)

ΜΕΜΦΙΣ, φουρτούνα εἶμαι ἐ; κάμε κατέα ταξειδάκι καὶ βλέπουμε. — ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 459)

ΡΙΤΑ, αὐτὸ ἀκόμα σοῦ εἶπε — ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' — 460)

ΚΙΚΗ, προσωρινὸ τὸν λὲς τὸ Σύλλογό σα; Ἐ, ὠ τὸν τόμιζα γιὰ καντοτεινό. Κρίμας ποὺ εἶμαι καὶ φεμινιστή. — ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

(ΚΒ' — 461)

ΚΙΚΗ, νὰ πῆς τῆς φιλενάδας σου νὰ εἶναι πλέον ἐχέμυθο, γιατὶ ἀλοίμονο. Θέλεις νὰ σὲ ξεσκεπάσω κι' ἐγώ; — ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

(ΚΒ' — 462)

ΜΕΜΦΙΣ, δὲν μοῦ λές, ποιὸ χρῶμα τῆς γαλλικῆς σημαίας ἀποτελεῖς; ΕΥΠΝΗΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(ΚΒ' — 463)

Νίτσα Ἰωαννίδου, ὅταν πᾶτε ταξειδάκι, μὴ ξεχάσῃς νὰ πάρῃς καὶ δυὸ τρεῖς τενεκέδες λάδι, γιὰ νὰ καταπραῦ τὴ φουρτούνα. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 464)

Ἀλήθεια λές, Δεσπία Ἀηδών, μὰ ἔλα πού ἔχω συμπάθεια στὰ χαϊδευτικὰ ὀνόματα. Τρελλὴ Χορεύτρια

(ΚΒ' — 465)

Βεατρίκη, βρῆκα ἐγὼ τὴν αἰτία. Θὲς νὰ σοῦ τὴν γράψω; *Φράουλα*

(ΚΒ' — 466)

Ἡρωα τῆς Κιουτάχειας καὶ τρελλὴ Χορεύτρια, ἀνταλλάσσω Μ. Μ. *Ροβεσπιέρος*

(ΚΒ' — 467)

Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ δεσποινίδας μορφωμένας, Ἀθηνῶν Πειραιῶς, Ἀμαρουσίου, Κηφισιᾶς, Γράψατε: Ἐαν Ἄγγελ. Λουκέρνη, Τροίας 2, Ἀθῆναι διὰ *Ροβεσπιέρον*.

(ΚΒ' — 468)

Νετέκτιβ, σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ὁ Στερ. Σουγιουλτζόγλου. *Ἀρσὲν Λουπέν*.

(ΚΒ' — 469)

Μαίανδρε, φτερνίστηκες; Γειτσα σου. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 470)

Ζέζάνιον τοῦ Πέραν, θὰ σὲ ἀνακαλύψω· εἶμαι Κωνσταντινουπολίτης! Ποῖα εἶμαι; *Λευκὸ Ἀραπάκι*

(ΚΒ' — 471)

Ζακυνθινέ, εἶσαι ὁ Σ. Μπαγδατόπουλος. Τελευταῖε Παλαιολόγε, *συμμερίζόμεναι φρονήματά* σας ὑποστηρίζομεν ὁμοφώνως. *Ἀφρόκρινο, Νανούρίστρα*

(ΚΒ'. — 472)

Παιδιά, Μ. Μ. ἀνταλλάσσουν μὲ ὅλας καὶ ὅλους ἡ: *Ἀνθισμέ, ἡ Πασχαλιὰ καὶ Φούξια.*

(ΚΒ' — 473)

Ἡρωΐς *Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς*, εὐχομαι τὸ ταξεῖδί σας στὴ Γερμανία νὰ ἀποβῇ εὐχάριστον. ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(ΚΒ' — 474)

Νετέκτιβ — Σ. Ἐργ. Σουγιουλτζόγλου· ἐκδίκησις. — *Ἀλογόμυγα*

(ΚΒ — 475)

Διαγωνισμὸς Μ. Μ. Βραβεῖα: Α' «Πόλεμος». — Β' «Φοιτηταί» Προθεσμία δίμηνος. Δ]σις: Ἀκκίλαν, Πορταριὰν Βόλου. *Ἀκκίλας*

(ΚΒ' — 476)

Διαγωνισμὸς κάρτ — ποστάλ. Βραβεῖα: Α' «Θέατρον» τόμος Γ' Β'. «Μητρυιά». Προθεσμία δίμηνος, Δ]σις: Ταγγό, Πορταριὰν Βόλου. *Ταγγὸ*

(ΚΒ' — 477)

Ἰνές, Ἀφελής Κυπριοπούλα, ἐστειλα· συγγνώμην δι' τὴν ἀρνοπορίαν. *Διαβολόπαιδο*

(ΚΒ' — 478)

Νεσ Ἀετιδέα, σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ὁ Γεώργιος Βεκιαρέλης. *Ρολάνδος ὁ Δυνατός*

(ΚΒ' — 479)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους καὶ ὅλες στὸ μέσον Δ ἁπλᾶ ἕως *Ρολάνδος ὁ Δυνατός*

(ΚΒ' — 480)

Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως, θὰ σοῦ πήγαινε καλύτερα *Διαβόλαρος* *Χάρυβδις*

(ΚΒ' — 481)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ σκίτσων, ὁλοτογραφιῶν καὶ κάρτ — ποστάλ. Προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα δύο. Δ]σις Memphis, Héliopolis, Egypte. *Μέμφις*

(ΚΒ' — 482)

Ἀφελή Γυμνασιόπαι, Πανταχοῦ Παρών, Πλατόδιε, Μπερμπαντάκο. Πιερρότε, Κικῆ, «Οὐδείς», καὶ ὅσοι σᾶς ἐπρότεινα Μ. Μυστ: Μεγάλη τιμὴ θὰ τὸ θεωρούσαμε, ἂν λαβαίνετε μέρος στὸν προκηρυχθέντα Β' *Πρωτότυπον* Διαγωνισμόν μας.

Ἀρχηγὸς «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ» ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 483)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ» *ἱδρύθηκε στὸν Πειραιᾶ.*

ΠΡΟΕΔΡΟΣ **ΡΟΔΟ**
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ **ΑΣΣΑΡΑΤ**
ΤΑΜΙΑΣ **ΛΕΩΝ**
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ **ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ**
ΠΡΟΕΔ. ΣΥΝΕΛ. **ΜΠΟΕΜ**

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΗΠΕΙΡ. ΑΓΩΝ, ΦΙΓΓΑΡΟ, ΚΥΜΑΤ. ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ **ΦΟΥΡΙΟΣ**
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΟ **ΦΟΝ ΚΡΑΚ**
ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ **ΤΙΔΡΚΟΣ**
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ **ΣΑΝΣΕΛΛΩΡ**
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ **ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ**
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ *Ναυάρχου Μπήττυ 32*

(ΚΒ — 484)

Διαβολόπαιδ = Μ. Ε. — Πικροδάφνη = Π. Σ. Νὶ ἢ οὐ; *Πανταχοῦ Παρών*

(ΚΒ — 485)

Χαιρετῶ ἀταξιάνταις, ἰδιαιτέρως τοὺς *Σίσυφον* καὶ *Μπερμπαντάκον*. *Τσάρος*

(ΚΒ — 486)

Γειά σου, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου = Σ. Γκούλα. (Πασντὸν) *Τσάρος*

(ΚΒ' — 487)

Τριανδρία, τί ὄπνο ποιόνετε, ἐλαφρὺ ἢ βαρύ; *Τσάρος*

(ΚΒ' — 488)

Αποτελέσματα Βαφειαδῆ Βραβεῖον: *Ματωμένα Δαφνόκλαδο*. Δοιπούς εὐχαριστῶ. Ματωμένο Δαφνόκλαδο. συγχαρητήρια.

(ΚΒ' — 489)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ. ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΗΝ «ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΝ» ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ.

(ΚΒ' — 490)

Ἀσπρούλα, γιατὶ μὲ κατηγορεῖς τόσο φοβερά; Ἀπάντησέ μου. *Σουσουράδα*

(ΚΒ — 491)

Ἱππόλυτε, ἀουά! μὴν κὰ ἡς τὸν κουτό· τὰ Μ. Μυστικὰ διαβιβάζονται δι' τῆς Διαπλάσεως. *Ἥρως τῆς Κιουτάχειας*

(ΚΒ' — 492)

Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν, Προθεσμία μήνας. Βραβεῖα 3: Κακὸς Δρόμος, Ρομπινσὼν, Φῶτης. Δ]σις: Πλάτωνα Σπαρτόπουλον, Βοιατζίδικα 19, Σμύρνη.